

Sz. MOLNÁR FERENC

## SNAPSHOTS, AVAGY PILLANATKÉPEK

*Figyelem: a most következő szavak, mondatok sérthetik egyesek vallási, erkölcsi, hitbeli meggyőződését – vagy nem.*

Reggel 5. 55-kor anya hangja ébredésre sarkall – nincs kit.

6. 00. Sikertelen próba a felkelésre – kilövés elhalasztva.

6. 08. Szép teljesítmény: kihúznak az ágyból, mint egy dögöt – közel a vonat.

Az elkövetkező néhány perc sötét folt, kiesik az életemből. Útközben gondolatfoszlányok villannak fel: mintha összevesztem volna a családban valakivel. Kivel és miért, nem tudom, de mindegy. A Vonat füttyöl! Szerencsére csak 5 percnyi járóföld az állomásig. Futva 3, de jobb ötletem van – sprint.

Elértem, mint mindig. Hú, megőriztem az elérési rekordot, 100%!

Ugyanekkor Vegasban kezdődik az éjszaka. Pia, pina, sex meg a tét, amit felrak az egyik gentleman. Vagy ahogy Arany Jani írta egykor: „Szólt a fiú: kettő vagy semmi!” Hát, ahogy pörgött a rulett – inkább semmi. Eláztál, haver, ez a büdös igazság. Egyszerre nincstelen lettél, oda a nő, aki inkább csak kurva volt, valld be!

Te mást nem tehetsz, vedd elő a pisztolyt. Lődd főbe magad, mert ha senki nincs, aki főbe lőjön, lődd főbe magad! Ju ár loszt, szori. Talán egy következő életben több szerencséd lesz!

És láss csodát, megjött a bádogteknő! Talán lesz állóhely rajta. Hát lett. Fellöktem táskámat az egyik rekeszre, aztán jött a revizor.

Nó pánik! Jegy nem kell, csak egy kis kes, aztán el is megy. Imádom ezt a helyet!

Közben Pesten vagy Budán Ferenc fut az utcán. Szegény csóró, afféle ucca fia, taxira vagy metróra nem telik neki, a helikopter meg olyan izés, hát nem?

S midőn ekképp futott, jutott eszébe számtalan rosszabbnál is szarabb gondolat, habár a dugó állt, de ő csak suhant serényen.

Gondolta: táncoljak, vagy inkább csökkentsem le a kárpátaljaiak tartózkodási engedélyét 1 hónapra? Ez itt a kérdés! Tudod mit, Feri: tégy, ahogy kedved tartja, csak ne táncolj – azt még egyszer nem élénk túl.

És lőn 1 hónapos a vízum aznap.

Bő félóra után megérkeztünk a vason.

Utam az állomásról a Sziti felé vezetett.

Szembe jött egy kék színű szempár, meg rajta szőke haj – hú, ettől padlót fogtam. Ez a párosítás mindig leterít, persze, csak ha nő a tulajdonosa, mert ha sok tekintetben másként viselkedem is, mint a többi jószág, buzi azért nem vagyok, tetszik érteni!?

Az angyal után furcsa kép: szipós cigánypulya a Méhes előtt. Zacskozó, moment-ragasztó + gyufa – s neki már jó volt a napja.

Vlagyimir meg korán kelt, s azt hiszi, hogy ő lesz a jövő hőse. Kacsingat a Nyugatra, de szemét szűrja Ukrajna. Gázt nem kapnak, csak közvetve, hadd húzzák le az osztrákok a hasznót.

Szegény Vlagyimir nagyralátónak hiszi magát, és közben országában annyi baj tornyosul, hogy nem veszi észre: tőle keletebbre hamarabb kelt fel az egymilliárdos sárkány. Pech! Ezt megszívta, öcsém!

Inkább igyál vodkát, az való neked!

Aztán 7.20-kor befutottam a veszthelyre. Lecsekkeltem az órarendet, hát nem valami fényes a paletta.

Csupa szem vagyok, hát ez meg mi. Harmadik órapár, töridolgozat. Kész merénylet!

Tegnap Reál–Manchester volt, inkább annak az eseménytörténetét kéne kikérdezni, az legalább biztos, hogy megtörtént, nem úgy, mint a kettős honfoglalás.

Mit tegyek? Gondolkodtam, ahogy Descartes bácsi tanácsolta egykor. S már kész is volt a képlet: ha az első két órapárt kihagyom (mint a Beckham a tizenegyest), akkor sanszom van rá, hogy a harmadikra megtanulom az anyagot. Heuréka!

Ez idő alatt újra dühöngött a balkáni fenevad.

Néhány magyar srác kiment egy vajdasági utcára. Vesztükre, mert ott éppen egy szerb nacionalista tömeg mulatott.

Kés és pisztoly – állj mágyár! Némi bunyó, aztán népünk fiai ökölpuszival a szemük alatt zengtek rá a szerb himnuszra.

Az előadás perfekt! Könnyeztek a srácok, de nem a meghatódástól. Sőt, még az oldalt álló rendőrök is megtapsolták a színjátékot. Bravissimo!

11. 50. Belépett a tanár. Amitől tartottam, abban már benne is voltam. Teszt a padon, recsegnek a fegyverek. Nem szabad, de előkerül a puska.

Évszám, idézet, esemény kipipálva. Simán ment minden.

Aztán kérdik, sikerült? Hát összehoztam, mint Ukrajna Azerbajdzsánnal, csak az eredmény nem lesz 0:0. Bravó!

A Korzón meg megy a parádé. Sátor sátor hátán, idegenek kiabálják, mi a jó nekünk.

Okítanak, agítálnak. Ha ügyes vagy, sapkát, sálat és naptárt is kaphatsz. Zászlók sokasága küzd a voksodért. Végre fontosnak érezheted magad: ju ár ze men.

Adakozás, de miből? A te pénzedből! Ennyi erővel lóvét is oszthatnának!

Harc a hataloméért. Bíróság. És ha kedvezőtlen a döntés, akkor bizsu helyett fegyvert kap a nép? Csak azt ne!

Aztán hazafelé. Az út azonban nem veszélyes.

Otthon kaja, majd az ágy. Létem, ha végleg lemerül mára, nincs is jobb dolog, mint dögleni, s nézni a Balázst. Szajhák, homokosok vallanak és válnak, közben nyílik a fal; és kiderül, hogy az igazság odaát van.

Ez az igazi reprezentatív példa.

Odaát egy köpésre vannak Amerikától, de messze-messze az emberiségtől.

Ilyenkor örülök csak, hogy nem vagyok kettős állampolgártársatok! S húzhattok Trianonra még egy lapot, Schengen nem fogja megállítani a nemzeti tudatot – az pa(á)rttalan!

S ha el is alszom, akkor is magyar maradok, mert magyar szívem magyar vért fog pumpálni elmémben.

És ha egyszer örök napfogyatkozás jön szemeimre, akkor is boldog leszek, mert az anyaföldből nekem is 2 méter mérettetett.

De addig még élni akarok, basszátok meg!

### **[elkésztett üzenet]**

Egyszer azt hallottam valakitől: a haldokló ember előtt lejátszódik az egész élete. Ez tényleg így van.

Most fekszem a forró homok döglesztő ölében, s várom, hogy talán megszán valami vadállat. De nem! Miért is szánná meg engem bárki? Pár nappal ezelőtt én sem szántam senkit.

Istenem, milyen szép is volt az otthon! Gyönyörű mennyasszony és féltő anya vár(t) ott. Apám, szegény már nem él, őt az Öböl-háborúban szedték le. Csóró feka gyerekként beállt a mészárosok közé – de neki sem jött össze. Kisgyermekkoromból csak egy villanás az, ami megmaradt belőle. Emlékszem, éppen búcsúzott, mikor azt mondta nekem: „Vigyázz édesanyádra!” Bocs, apa: azt hiszem, ezután ez nem fog menni. Amúgy meg hamarosan személyesen beszélhetjük meg a dolgot.

Homokot fúj a számba a szél. Pocsék idő. Olyan, mint mikor ide érkezünk. Amikor naiv baromként azt hittem, hogy amit tenni fogok, az jó lesz. Aztán rájöttem, nincs jó és rossz, csak mocsokszürke; nincsenek megoldások és veszteségek, csak szart sem érő kompromisszumok. Mára már úgy látszik, mindez tiszta, pedig dehogyan! Nem értek semmit...

Vasárnap volt, mikor megérkeztünk erre a vesztőhelyre. Homokvihar, rothadó emberi hullák, kibírhatatlan meleg fogadott. Úgy vonultunk be a laktanyába, mint egy csorda. Mennyi fura fazon, akiket csak egyvalami kötött össze – a remény. Remény egy jövőben, egy családban, egy állásban, vagy valami olyan kellemes dologban, amit nagyon, de nagyon akartak. És igen, fiatalemberként kellett a pénz, kívántuk a piát, óhajtottuk a nőt, s még sorolhatnám, de minék.

Szegény Watson! Jó haverok lettünk. Rendes gyerek volt, habár nem élhette meg a húszat. Az ő hangja és ritmusérzéke elviselhetőbbé tudta tenni a kimenők magányát. Mindig mondogatta, hogy zenész akar lenni. Én meg ezt: „Már az vagy, testvér!” Kár volt érte...

És akkor jött a parancs. Valaki, valami ellenséges személy a szomszéd falucskában rejtezik. Csendes kis település volt, csupa hazájukat szerető emberrel, akik nem akarták kiadni a fiúkat. Ekkor jött az ezredes Úr, és mondta, hogy nyírjunk ki mindenkit, mert egy mindenkiért, mindenki egyért.

„De Uram – szóltam –, ez igazságtalan!”

Alighogy ezt kimondtam, úgy pofon vágott, hogy válaszáat csak kábán hallhattam: „Ölni jöttünk, nem pofázni!”

Fájt, de nem a pofon, mert négerként a tűrés a génjeimben volt. Sokkal inkább az ezredes szavai kínoztak: „ölni” és „nem pofázni”.

Értette-e vajon, mit mondott ez a hólyag? Tudta-e, hogy az „ölni” szó mit jelent?

Szerintem nem. Csak az tudja e szó értelmét felfogni, aki élte annak ellentétét – az életet. Aki csodával határos módon megszületett, valakit és valakiket szeretett, majd szülő lett és porba vagy homokba tétetett... De elindulásunk előtt mintha azt mondták volna, hogy menteni megyünk, nem pedig gyilkolni. Úgy látszik azonban, a világnak eme részén nemcsak az éghajlat változik meg, hanem a szó jelentése is: menteni egyenlő ölni plusz nem pofázni.

Imádtam a számítógépes játékokat. Nem messze tőlünk volt egy bár, ahol pár centért kommandósat lehetett játszani. Emlékszem, egymás után lőttem szitává az élém kerülőket. Könnyű volt, mert ők nem lőttek vissza. De aznap a faluban igen. S most fordult a kocka: engem találtak el.

Először csak összeestem, bele a homokba. Majd mikor érezni kezdtem, hogy éget a golyó, rossz lett, vagy inkább szürkészar. Igen, azóta is fáj. Úgy érzem, bűnös vagyok, de amíg érzek, addig biztos, hogy élek.

Apa azt mondta egyszer: ha a hazáért halok meg, hős leszek. Én most módosítok: ha otthon véded a hazádat, hős vagy; ha máshol, akkor gyilkos.

A karom nem mozdul, rajta az óra még jár. Este nyolc óra. Ez nagyon szuper, véget ért a munkaidőm. Így legalább elküldik a családomnak a mai zsoldomat is. Sajnálom, most ennél többet nem tehetek értetek.

Apa, Anya, Szerelmem!: baj van, mert már nem fáj...